

TARPAI ZSÓFIA

AZ ÓRÁS

*Megszéppent a kerti nyárson
maradt olaj, a kapuról pergő
festék, kavicsok, a két hinta,
a fűz,
a fűnyíró,
a fűszerkert.*

*Nem szól sanzon a szomszédból.
A rádiót kikapcsolták,
elhallgatott a zene. Nincs más, csak:
a diókoppanás,
a drót,
a dél*

*hangja a kertben. A halvány láb-
nyomok mélyedésébe áporodott
bele az udvar. Indián nyár nyomorog*

*az ősz oldalbordái között,
de a sanzon nem szól át.
Az öreg órás, akié a rádió volt,*

*akire gyakran mérgesek voltunk
a zaj miatt, elment.
Felhők szomszédjának lenni, és
a feleségét,
a két gyerekét*

*hagyta itt, a rádiónak csak a vázát,
a kerti sanzont,
azt a hangos zenét,
magához rendelte a Jóisten.*

SÓHAJ A FALURÓL

*Terelget és azt mondja, hogy kár:
halomszámra áll a lekvár
a polcokon.*

*Nem eszi azt sem ő, sem a kutyák, sem a
hattyúk. Nézd, mondja és az ablak
már tárva-nyitva tekintget az elvonuló
csordára.*

*Talpamat. Csak a talpamat kéne, hogy
megszeressem, de én a port rúgom
és derékig növesztem a hajamat,
a szőkét.*

*Nocsak, máris haszontalan vagyok,
pedig csak madárlesen a fű között
koszorút fonok.*

*Tizenhat. Ennyi éve, hogy tátom a szám,
mikor erre jár a szomszéd fiú, vagy kakas
az, pökhendi, vagy csak az asztalos fia,
s ezért van szép tölgyszíne a járásának.*

Nyi-ha-ha.

*Szól a ló és megkerget, mint én guruló gyümölcs-ál-
mokat.*

*Falun álmodni: nem –
csak vaját köpülni és postára járni
a divat.*